Ч. 257. Второк 30 (17) падолиста 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарних комісий. — Угорска криза. — З балканьского півострова. — Конець війни з Кабилями. — З конституцийної битви в Анґлії.

В комісиї социяльного обезпеченя відбула ся анкета першої секциї прибічної ради рукодільничої. Прибуло 14 експертів. По їх промовах зібрав справоздавець Дрексель вислїди анкети, констатуючи, що всї участники заявили ся за суспільним обезпеченєм і признають засади проекту; жадали тільки зміни що до того, аби всї ремісники без виїмку були влучені до суспільного обезпеченя; всї заявили ся за розширенєм обезпеченя на случай цілковитої неспосібности до працї.

Угорска криза все ще не полагоджена. Вчера по авдиенциї президента міністрів дра Векерлього, яка тревала пів години, приймав Цісар о годинї 1 по полудни ґр. Стефана Тісу. Авдиенция тревала звиж пів години. О годинї 4¼ Векерле і Тіса виїхали оба разом з цісарского замку. — О тих авдиенциях кажуть, що мали они на цїли лише обзнакомити Цісаря з положенєм на Угорщинї, рішеня ніякого не було. Векерле від'їхав по полудни назад до Будапешту. Коли від'їде Тіса, не звістно.

Перед кількома днями російский амбасадор Чаріков в Константинополи мав мати розмову з дописувателем „Београдских Новин“: В тій розмові мав Чаріков заявити, що Росия нїколи не ломила слова чести, між тим як іменно Австрия тим визначає ся, а до того є она невдячна. За ратунок в 1848 відплатила в часї кримскої війни Росиї тим, що післала 200.000 войска до Румунії. Австрия не уміла використовувати привязаня населеня своїх провинций. В р. 1866 на 646.000 в королївстві Венецкім в часї народного голосованя лиш 264 голосів заявило ся за тим, аби та провинция лишила ся при Австриї. Чаріков пересьвідчений, що й тепер Австрия стрітилась би з подібним вислїдом голосованя в своїх провинциях. Австрия не з'уміла придбати симпатиї Босни і Герцеґовини за 30 літ свого панованя в них. Єсть то наслїдок нещирого поведеня єї. Австрия помиляє ся, гадаючи, що при помочи анексиї Босни скінчила справу. Літа 1739, 1859 і 1866 можуть дуже легко ще повторити ся. Після гадки Чарікова противности між Австро Угорщиною а Росиєю такі великі, що їх не вспіє нїчо затерти.

Доказом того є подорож царя Николая II. за границю. Поминене австро угорскої монархії царем в часї его подорожи до Італії, єсть ярким протестом, а єсть то пересьвідченєм і царя і російского народа.

Не треба й казати, що та розмова — хоч Чаріков заперечив їй — наробила у віденьскій пресї великого крику. Заперечене Чарікова нїчого в тім не змінило, тим більше. що як доносять в Відня, видавець „Беоґрадских Новин“ Чуріч в телеґрамі до „Südslavische Korrespondenz“ рішучо обстає при правдивости тої розмови.

Турецка палата послів радила над інтерпеляциєю посла Муґіда в справі бесїди болгарского міністра Папрікова в собранію. Міністер внутрішних справ Ріфаат паша заявив, що бесїда Паприкова так само як і Малинова були неточно подані. Дотичні уступи були в дійсности виголошені дуже умірено. Папріков підніс, що его бесїда не містила слів, які могли би викликати підозріне, немов би Болгария хотїла мішати ся у внутрішні справи Туреччини. Ріфаат паша додає, що відносини з Болгариєю в послїдних часах були вдоволяючі і на будуче будуть певно ще лїпші. Що до федерациї балканьских держав правительству не звістні ніякі познаки, які вели би до того і потверджували ті поголоски. — По тій промові міністра інтерпелянт заявив, що відповідь вдо-

---

7)

Смерть і гроби.

Культурно-природописна розвідка.

Написав К. Ка.

(Дальше).

Ще про одно мусимо тут згадати: про смерть від отроєня квасом пруским. Замах на штабових офіцирів і отроєне капітана ґенерального штабу, Мадера, у Відни за помочию циянкалїюм наробили в цілім сьвіті величезної сензациї і звернули знов увагу на одну із найсильнійших отруй, на квас пруский. Що се за отруя, як она ділає і як гине чоловік від неї? Се річ дуже цікава і підходить як-раз під наш темат.

Що таке квас пруский або синий, а що циянкалїюм? — Хто колись розкусив гіркий мігдал, зернятко з вишні або й сливки, той собі зараз нагадає той якийсь гіркий і дуже немилий смак, котрий рівночасно й викликує якийсь немилий запах. Той гіркий смак і якийсь свого рода запах походить від згаданого пруского або синього квасу, який знаходить ся в тих зернятах та гірких мігдалах. Єсть то сполука циящу з воднем і длятого називаємо єї також квасом цияноводневим; синим квасом називаємо єї длятого, що она служить до виробу т. зв. берлиньскої синьої краски, котру винайшов фабрикант красок Дісенбах в Берлинї, а від прускої столицї називають єї також квасом пруским. А щож єсть циян? То знов сполука азота або душия (первотвору, який єсть складовою частию нашого воздуха і сам про себе не дає дихати чоловікови, душить его) з вуглем. Самого цияну нема і або лиш сполучений з воднем творить, як вже сказано, квас циянoводневий, або замість водня може бути потас або калїй, а тоді маємо циянкалїюм Циянкалїюм знаходить ся в торговли по най більшій части в виді білих лїсочок і его уживають в ґальванопластиці і в фотоґрафії. На воздусї втягає оно в себе вохкість і під впливом вуглевого квасу у воздусї розкладає ся, а тоді видає із себе запах синього квасу.

Циянкалїюм єсть дуже сильною отруєю і длятого кому небудь его не продадуть. Зажите ділає оно двояко: оно зараз розкладає ся і з него творить ся в тілї квас пруский, котрий сейчас убиває чоловіка, а крім того калїюм або потас палить ще тіло в тім місци, де лежить. Затроєний пруским квасом або циянкалїюмом, паде звичайно з криком на землю, зачинає корчево віддихати, зїницї ему розширяють ся, він тратить притомність і за секунду, за пів секунди гине. Коли же скількість отруї була за мала, або коли циянкалїюм було звітріле, то затроєне єсть слабше і затроєному можна ще подати якусь поміч.

Але в який спосіб гине чоловік від циянкалїюм вглядно від пруского квасу? Се по части єсть ще й доси загадкою. Найдивнійше то, що у затроєного квасом пруским серце все ще бє ся, хоч тіло вже зовсім мертве. Отже всїм случаю смерть не виходить від серця. Після дра Нотнаґля смерть від синого квасу наступає в той спосіб, що тота отруя спирає внутрішний віддих клїточок ткані, іменно же в клїточках нервів в продовженім стрижи. Коли же собі погадаємо, що се ділане отруї відбуває ся так скоро, що она ще не мала навіть досить часу розпустити ся в жолудку і перейти в кров а з нею і в клїточки ткани, то мусимо хиба припустити, що отруя перетворившись в ґаз, викає незвичайно скоро в ткань і душить клїточки нервові може скорше як инші, внаслїдок чого затроєний в одній хвили деревіє.

Наконець згадаємо ще про враженя живцем закопаного. Героєм нашого оповіданя єсть американьский ґеольоґ В. К. Мурґід (Moorehead), котрий допильновував розкопів в гористих сторонах Огая.

Робітники вкопали ся вже були глубоко в землю а з викопаної землї усипали були на береві вал на пять метрів високий. Мурґід підійшов був під той вал, щоби придивити ся викопаним костям. Підчас коли він схилив ся, завалив ся вал, що не мав ніякої підпори. Учений зачув той шум і ему здавало ся, мов би земля під ним розступала ся; він хотів підняти ся, щоби подивити ся, що стало ся, але в тій же хвили зачув вже, як его земля засипувала. То все стало ся летом блискавки. Спадаюча маса землї відкинула его може на яких два або три метри. У него переважало таке чувство, мов би его щось дуже стискало. Вага землї втиснула ему ґузики від его легкого одїня по части в его тіло а від ланцушка від годинника

волила его, а палата ухвалила дневний порядок, похвалючий дотеперішну політику кабінету.

В іспаньскій палаті послів заявив Маура, що по оногдашних побідах Іспанців в Мароккy, уважає їх задачу в тім краю покінченою. Ніякі дальші военні операциї не будуть в Марокку вести ся, бо вже тепер непотрібні.

Сербский молодорадикальний посол Радонанович звернув ся на засіданю скупштини до міністра фінансів з запитанєм в справі сербско-угорских торговельних відносин, вказуючи на те, що мимо бездоговорного стану між Сербією а Австро Угорщиною послідна вивозить свої товари до Сербії, підчас коли сербский вивіз до Австро-Угорщини устав зовсім. Бесідник жадає длятого, щоби стопу в автономній цловій тарифі для австро-угорских товарів піднесено о 200%. Міністер фінансів Протич відповів, що між Сербією і Австро-Угорщиною панує лише бездоговорний стан, але нема цлової війни. Міністер внесе однак протягом сесиї в скупштині предложене законів, при помочи котрих сербскі інтереси будуть лучше бережені.

В анґлійскій конституцийній борбі наступила мала перерва, позаяк низша палата відложила засідане до понеділка, щоби нарадити ся опісля над постановою в справі рішеня висшої палати. Хотяй що до способу, як собі поступить низша палата, удержують строгу тайну, то однак здає ся, що предметом нарад буде з деякими змінами проект, зроблений перед кількома літами Кампбель Банерманом в справі усуненя vet-a висшої палати. Після сего проекту стає предложене низшої палати з кінцем сесиї безусловно законом, коли не дійде до згоди в справі даного предложеня між низшою і висшою палатою. Також в висшій палаті, в котрій промовляли бесідники в части против, в части за предложенем відложено засідане, а голосоване наступить мабуть 30 с. м.

Новинки.

Львів, дня 29 падолиста 1909.

— **Бюра редакциї і адміністрациї „Народної Часописи“** перевесені з Gazet-ою Lwowsk-ою до камениці при ул. Чарнецкого ч. 10 II поверх.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував віцедиректора Волод. Копача директором фабрики тютюну в Яґольници в VIII кл. ранґи а офіцияла контролї маґазину продажи тютюну в Станиславові, Андр. Жевка, контрольором в IX кл. ранґи. — П. Міністер торговлї іменував старшими контрольорами почтовими контрольорів Арона Кароля і Людв. Галечка у Львові та управ. почт. Володис. Бучка з Сокаля в Станиславові.

— **Міщаньске Брацтво у Львові.** Ц. к Намістництво у Львові, приняло статут тов. „Міщаньске Брацтво“ у Львові рескриптом з 25 червня 1909. Товариство се має за цїли згуртувати Русинів міщан Львова в товариску громаду і нести членам поміч моральну і матеріяльну. Членом товариства може бути кождий чоловік повнолітний без ріжниці пола, рускої народности, замешкалий у Львові або в повіті львівскім, о скілько є властителем реальности або занимає ся самостійно ремеслом, промислом, купецтвом, підприємством, штукою, або виконує вільне заняте, (адвокати, лікарі, інжинери і т. п.), або є начальним урядником інститущиї, основаної як підприємство спільними силами членів. Товариство має підпирати членів при узисканю роботи, рекламувати їх і старати ся о сотворене запомогового фонду на підмогу для членів на случай нездібности до працї або для їх вдів і сиріт. Товариство має право закладати филії по всїх містах Галичини. Перші загальні збори товариства відбудуть ся вже в неділю 12 грудня с. р. о 11 год. перед полуднем в сали товариства „Міщаньскаи реміснично промисловий Союз кредитовий“ (Ринок ч 36, II пов.) Порядок дневний: Отворене зборів і поясненє статута. 2) Вписки членів. 3) Вибір головного видїлу і комісиї контрольної. 4) Внесеня і інформациї членів. — За комітет основателів: Йосиф Делькевич, др. Володимир Бачиньский, Василь Ґресяк.

— **Нещасливі пригоди на зелїзници.** Із Станиславова доносять: Тамгої недїлї на шляху зелїзниці Станиславів-Гусятин зараз побіч стациї Олешів стала ся нещаслива пригода. Підприємець похоронний Феликс Маєр із Станиславова вислав караван запряжений в пару великих, красних коний до Бучача в цїли перевезеня тїла помершого там учителя Таєбера. Коли караван вертав назад і переїзджав через незамкнену тодї рампу побіч стациї Олешів около 9 год. вечером, наїхали на него дві машини зелїзничі. Наслідки удару були страшенні: караван розбило на дрібні куснї; оба конї покалїчило і поломило їм ноги і ребра так що їх треба було на місци добити. Візника Климентия Дрогомирецкого покалїчило дуже тяжко, так, що его в грізнім станї відставлено до шпиталю. Два инші, що сидїли в каравані лиш якимсь чудом уратували житє потерпівши лиш легкого потовченя. — Наймичка М. Ковалик сїла на шляху зелїзничім коло Устрик сільних, щоби відпочити і заснула, небавком над'їхав поїзд і відорвав нещасливій ногу та покалїчив нещасливу тяжко на цїлім тїлї так, що она по 3 днях померла в перемиском шпитали.

— **Дрібні вісти.** Кваліфікацийний іспит письменний і устний для кандидатів на катехитів видїлових шкіл відбуде ся в днях 20 і 21 грудня у Львові. — П Ник Яросевич згубив книжочку каси ощадности на 140 К, п. Юлїя Айхлер також книжочку на 152 К а п. Бр. Пешковска згубила бранзлету вартости 80 К. — П М. Штокгавер в Рави рускої доніс львівскій полициї телеґрафічно, що ему вкрадено сивого коня з візком. — Дмитро Дунець з Блюдник станиславівского повіта явив ся в суботу на інспекциї полициї і попросив: „Поможіть відшукати Парані!“ Параня, жінка Дмитра втекла забравши 200 К Дунець здогадує ся, що Параня перебуває у Львові — В Чернівцях арештовано Рейзу Ґлезерман з Галичини, котра займає ся торговлею дївчат. Она звабила була в Чернівцях якусь 18 лїтну дївчину і мала вислати ї через Гамбурґ аж до Хіни. При арештованій знайдено 5000 К, 5000 долярів і 1000 марок, а із знайденої у неї переписки показало ся, що она вислала вже богато дївчат аж до Хін і Японії. — На янівскім оболоню знайдено 29 метрів бронзового сукна в зелені паски. Полїция припускає, що сукно то покинули там злодії. — Сим. Меншови вкрадено із сїний дому при ул. Боімів ч. 24 сто пачок мілевих сьвічок.

— **Взірцевий купець.** В Перемишли помер сими днями в 56 р. житя Еміль Піскорж, торговець модних і блаватних товарів та властитель реальностий. Небіщик був родом зі Шлеска і прийшов до Перемишля перед 28 роками майже без капіталу. Своєю пильностию, незвичайною чемностию, ощадностию і підприємчивостию дорібив ся величезного маєтку, бо лишив около 4 міліони корон, а то в готівцї, товарах і 27 реальностях. Коли ходило о его інтерес, небіщик умів усунути всяку перешкоду і хоч чужинець говорив і писав дуже добре по руски. Сам говорив, що велику часть свого маєтку завдячує Русинам, головнож рускому духовеньству. За житя дарував для міста реальність під народну школу. Як бачимо, торговля се не злий інтерес, а мимо того у нас так ще мало людий вміє ї цїнити.

— **Арештоване троїтеля офіцирів.** Пригадуємо коротенько цїлу подію: Дня 14 с. м. вчасним ранком надав хтось у Відни в районі уряду почтового при ул. Міттельґассе на передмістю Маріягільф десять листів, адресованих

зробила ся ему на тїлї червона пляма в виді хреста, бо ланцушок був в той спосіб зложив ся. Єму здавало ся, що ему шкіру на чолї розрізало а то для того, що земля придушила була ему до чола плетїнку соломяного капелюха а то викликувало таке вражінє, як колиб ему хто чоло розрізав. Ножик, який мав в кишени, так его тиснув, що ему здавало ся, мов би хтось розпалене зелїзо пхав ему в тїло. Наконець здавало ся ему, що ему хтось хребет по куснику відломлює. Але все то тревало лиш короткий час, бо небавком настав повен брак чутя.

— Гадки — розповідає Мурґід — слїдували летом блискавки одна за другою а всї они відносили ся до минувшости і будучности та до моєї родини. Я зовсім не думав о своїм положеню, а роздумував лиш то, чи буду міг знов віддихати, коли видобуду ся із сеї біди.

І дивний спомин прийшов ему на гадку. Він пригадав собі, що читав якісь історії про жінки, котрі в часї війни, щоби ратувати своїх мужів від службы у войску, закопували їх в купи попелу або піску. Щоби же они не подушили ся, то живцем закопаним поприкладано до дірок в носї малі рурки, котрі виставали з купи і дозваляли закопаним віддихати. Отже Мурґід думав собі, що в теперішнім его положеню і сей спосіб мав би ему поміч. Він хотів рушити рукою, але не міг. Навіть пальцем не міг рушити. Віддихати було неможливо, бо грудьми не міг ніяк рушити; противно, земля так душила, що видушувала весь воздух з легких. — Пригадую собі — так розповідав Мурґід опісля, — як земля перед моїм лицем загріла ся, коли з мене послїдний дух вийшов.

Одинока часть тїла, якою він ще міг був рушити, то була долїшна щока. Напроти рота і бороди була межи двома кусними глини мала ямка і в ту міг Мурґід рушити вилицею Що правда, не богато то помагало, але небавком і того ему не стало. Він замкнув був рот, щоби ему землї не насипалось до него, але за хвилинку уста отворили ся самі від себе, а що тимчасом оба куснї глини були осїли, то земля набила ся ему до рота. — Пригадую собі то гидке чувство, яке я мав, коли пробовав проликати грудки землї і той страх перед удушенєм, який мене був взяв ся. В сїй хвили відчував я, що я пропав; але дивним дивом я зараз по тім не чув вже ніякого страху і все було менї вже байдуже.

Тимчасом взяли ся робітники его відкопувати і так живаво і зручно то робили, що трохи більше як до трох мінут розкрили его голову. Мурґід відчував то, як земля над его головою порушала ся і се викликало в нїм надію. Він дійстно й не подумав о тім, що его увільнять з его гробу і набрав нової відваги.

Якась лопата вдарила его по голові а ему здавало ся, мов би его хтось бив розпаленим зелїзом. Відтак розкрили его лице та обчистили очи і рот з налетїлої до них землї. — З незвістної менї причини — розповідає Мурґід — перестали робітники розкопувати мене дальше. Один з наставників сказав менї опісля, що тиснене на верхні землею части мого тїла було ще так велике, що кров набігла була сильно до голови і здавало ся, що жили готові кождої хвилї пукнути.

Остаточно удало ся робітникам зовсім его розкопати. — Пригадую собі, що коли мене несли, видів я якусь птичку на корчику, віддаленім лиш кілька кроків, і чув, як она співала. Коли она полетїла, здавало ся менї, що й я лечу за нею від дерева до дерева. Небо видавало ся менї зовсім иншої краски як звичайно а его величавість зробила велике вражінє на мене, а цїла охрестність видавала ся менї так чудово красна, що я подивляючи ї аж розплакав ся.

Робітники зачали відтак натирати ему сильно руки і ноги. Він видів, що они робили, але не відчував нічого. Він стратив був зовсім всяке чутє а то пораженє тревало кілька днів. Відтак полїпшило ся ему значно на цїлім тїлї, але пізнїйше показали ся деякі нервові прояви. Так не міг він без великого напруженя волї заїзти в яку копальню або печеру або постояти хоч би лиш коло якоїсь купи землї а его пригода снила ся ему часто.

Замітне наконець ще й то, що верства землї, яка его вкривала, була лиш на два метри груба. — Мусить то — каже Мурґід — дивним видавати ся, що так мала верства могла спинити всякий рух, але хто колись над берегом моря забавлав ся тим, що ліз в купу піску або лиш присипував ним руку або ногу, той се легко зрозуміє.

(Дальше буде).

до офіцкрів ґенеральського штабу у Відни і на провинції. Позаяк то була неділя, а відтак і адреси на листах були недокладні, не можна їх було зараз доручати і они дістали ся до рук адресатів аж в днях межи 16 а 18 с. м. Між ними був також і капітан ґенерального штабу Мадер. Він був на стілько необачний, що вичитавши в приложеню до посилки письмі по хвалу для „скріпляючого нерва" ліку, зажив его в середу вечером дня 17 с. м. і погиб на місци в хвили, коли писав лист до своєї нареченої і коли в комнаті не було нікого, бо слуга на хвильку був вийшов. Нагла смерть офіцира звернула на себе увагу, а обдукция тіла показала, що він умер в наслідок отроєня циянком потасу або т. зв. циянкалїюм. (При сій нагоді звертаємо увагу на пояснене смерти від сеї отруї в нинїшнім фейлєтонї — *Ред.*) Позаяк не було зовсім ніякої причини припускати, щоби Мадер чогось сам собі смерть робив, то пішов здогад, що хтось его отроїв. Товариші погибшого зачали тоді розповідати, що він говорив їм, що одержав якийсь лік на скріплене нервів та ще й показував їм капсулки з оплатків, в котрих той лік знаходив ся, а котрі після приказу треба було зажити в воді. Таку одну капсулку знайдено у погибшого разом з присланим ему в куверті пуделочком, а розсліди ліку в капсулці показали, що то було циянкалїюм. Перестуджені тим другі офіцири, що одержали були такий сам лік, віддали его зараз властям, а розсліди показали, що у всіх капсулках було циянкалїюм.

Дальші доходженя показали, що ту отрую дістали виключно лиш тоті офіцири ґенерального штабу, котрі в 1905 р. скінчили в відзначенєм воєнну школу. Підозріне звернуло ся длятого зараз на когось з товаришів тих офіцирів; пішов здогад, що мабуть якийсь з товаришів згаданих офіцирів хотів їх витроїти, щоби може длятого міг бути покликаним до ґенерального штабу і там авансувати. З першу трудно було такого чоловіка вислідити, тим більше, що охота узисканя визначеної нагороди за відкрите виновника спонукала людий висказувати всілякі баламутні здогади а навіть і небелиці, як от ті, які наплела панна Поссельт.

Аж остаточно мале пуделочко навело на слід злочинця. В Лїнцу жив офіцир, котрий дня 9 с. м. обходив свої іменини Один з товаришів прислав ему при сїй нагоді з жартів даруночок: мале пуделочко зі звичайними перами до писаня (не якимись „фіґурками"). Точнїсонько такі самі пуделочка були й ті, в який порозсилано отрую офіцирам ґенерального штабу. Таких пуделочок тепер вже не виробляють. Віденьска поліция слідила за фабрикантом тих пуделочок і відшукала его та довідала ся, що він послідні пуделочка вислав до Лїнцу. І якраз в Лїнцу одержав якийсь офіцир таке саме пуделочко на іменини. Отже знайшов ся був перший важний слід. Той офіцир зізнав, що дістав пуделочко від свого товариша **А д о л ь ф а Г о ф р і х т е р а**. Коли же тепер слідча комісия заглянула до войскових книг, знайшла там пригноблюючий материял: Гофріхтер був студентом воєнної школи в тім самім році, що й ті офіцири ґенерального штабу, котрі були призначені на смерть через отроєнє; его були поминули і призначили до служби при полку, а се значило тілько, що виключенє від кариєри при ґенеральнім штабі.

Заким розкажемо основнїйше про сю вельми сензацийну і небувалу доси подію, згадаємо тут коротко, що аптикарі у Відни і Лїнцу зізнавали, що Гофріхтер купував або хотів у них купити капсулки з оплатків а фірма Пльой в Лїнцу зізнала, що Гофріхтер купив у неї десять пуделок а через свого слугу замовив був ще більше. Гофріхтер признав, що купив такі пуделочка, але казав, що потребував їх на ігли та нитки для жінки і шість таких штук спалив а семе із жарту післав свому товаришеви на іменини. Конець слідства був такий, що Гофріхтера остаточно арештовано.

Гофріхтер есть сином фабриканта скляних виробів в Райхенав в Чехії. Родичі его вже не живуть а фабрику обняв его молодший брат. Жінка Гофріхтера має 27 літ і перед двома роками віддала ся за него а якраз в сїм часї лагодить ся до злогів. Она есть донькою маючої властительки склепу з кухонними товарами, який вже від більше як сто літ належать до сеї родини. Матїр її має тепер около 70 літ, одна сестра віддана за капітана а брат веде інтерес та есть властителем каменицї; батько її вже давно помер. Здаєсь, що Гофріхтер допустив ся злочину з мести і в надії, що буде авансувати.

Телеґрами.

Віденъ 29 падолиста. Поручник Гофріхтер знаходить ся від вчера в ґарнїзоновім арештї у Відни. Слїдство виказало, що Гофріхтер з початком падолиста купив машину до копіованя письма „Шапіроґраф" того самого формату, що проспекти долучувані до капсулок. Машини тої у него не знайдено; він каже, що спалив її, бо не міг її ужити.

Петербург 29 падолиста. Сенат признав вибір жида Бродского на посла в Одеси за важний.

Петербург 29 падолиста. Цар іменував ґенерал ґубернатором Фінляндиї на місце Бекмана, его товариша Сейна, котрий іменований рівночасно ґенерал лейтнантом.

Париж 29 падолиста. Якийсь Альжирець стріляв кілька разів з револьвера до ґенерала Веранда і тяжко его зранив. Виновника замаху арештовано. Замах був імовірно вимірений на міністра війни, до котрого ґен. Веран подібний.

Париж 29 падолиста. Король Мануель і президент Фалїєр зложили собі взаїмно візити.

Букарешт 29 падолиста. Король і королева вернули до Букарешту на зимовий побут.

Букарешт 29 падолиста. Вчера відкрив король парлямент престольною бесїдою, в котрій зазначив добрі відносини до всіх держав та сказав, що Румунія завдяки її діяльности стала ся могучим чинником в Европі. Румунія підпирала всякі змаганя до удержаня мира. Король згадав про гостину австрийского і німецкого наслїдника престола в Румунії. Гостина та есть новим доказом союза дружби з тими державами. Наконець заповів король нові закони.

Арад 29 падолиста. Поїзд товаровий, ідучий з Араду до Пешту, стовкнув ся коло стациї Надь Ляпош з другим стоячим там поїздом товаровим, котрий віз худобу. Девятнайцять возів з худобою зовсім розторощило. Згинув один нагінник, а 7 иньших осіб тяжко покалїчило ся. Шкода материяльна есть дуже велика.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненим числом мінутовим.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), 1·30, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$ *), $11^{\underline{55}}$ *)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$ *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ 1/7 до 30/9 5·20.
в недїлї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$.
в недїлї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·$\underline{19}$.
Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: $12^{\underline{45}}$, $3^{\underline{50}}$, $8^{\underline{25}}$, 8·40, $2^{\underline{45}}$, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, 7, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·18, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: $2^{\underline{50}}$, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави рус. (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, 2·31. $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·$\underline{30}$, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6 32, 1.49*) 6·$\underline{50}$, $10^{\underline{54}}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 3/07 до 12/9 10·35.
До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).